

GEESTELIJKE ADVIEZEN

kom ik wel op de goede wijze tot god?

Gods Woord is zoo rijk aan beloften voor Zijn volk. Een daarvan is het woord uit Johannes 6:37, waar de Heiland zegt: „Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”.

Wanneer een mensch zijn zonde ziet en daardoor verlegen wordt en tot den Heere de toevlucht neemt en zegt: „Och Heere, help mij, vergeef mij mijne zonden” en toch maar niet tot de zekerheid kan doorbreken dat hem zijn zonden zijn vergeven, wat ligt daar voor zulken dan een machtige troost in dat Woord „die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen”.

Men zou zeggen, dat die belofte zoo klaar en onvoorwaardelijk is, dat wie zich daaraan vastklemt nooit meer behoeft te twifelen.

En toch blijkt het telkens, dat de duivel best een middel weet om voor ons besef zelfs deze rots onder onze voeten te doen wankelen.

„Ja”, zegt hij dan, „ja, dat staat er wel en dat is ook wel waar; maar zijt gij wel waarlijk goed tot den Heere gegaan. Want, kijk eens, als gij nu tot den Heere gekomen zijt enkel uit vrees voor het oordeel en niet uit droefheid om uw zonden, ja, dan moet ge er niet op rekenen, dat de Heere u aanneemt; dan werpt Hij u uit; en daarom moet ge u zelf eerst maar eens onderzoeken of gij wel goed tot den Heere gekomen zijt”.

En als gij daarin naar den duivel luistert, dan is heel uw zekerheid weer weg; dan zit ge daar weer en zegt: „Ja maar, dat weet ik niet of mijn beweegredenen wel de juiste geweest zijn, of het tenslotte niet enkel vrees en zelfzucht is geweest, waardoor ik den Heere in de armen ben gedreven; dan weet ik niet of ik mij deze belofte wel mag toeëigenen”.

En gij raakt al dieper in den put en al meer in de war, totdat ge tenslotte het uitschreit en vraagt: „Hoe kom ik ooit, hoe kom ik ooit tot zekerheid; want ik kan mijzelf niet doorgronden; ik ben niet in staat de diepste roerselen van mijn hart te taxeren; ik weet het niet”.

En dan gnuift de duivel; daar wil hij u juist hebben. Hij weet het wel, dat wie in dezen weg de zekerheid zoekt, zich verwart in het spinnels van vrije eigen gedachten. En daarom, luister nooit naar zulke inblazingen van den duivel, naar zulke fluisteringen van uw eigen, twijfelzieke hart.

In de eerste plaats; nooit vindt gij dergelijke redeneeringen in de Schrift. Waar wordt ooit in de Schrift een mensch, die in den nood tot God de toevlucht neemt om bij Hem hulp te vinden, teruggewezen met het verwijt: „Ja, gij komt tot Mij, maar het is alleen te doen om bevrijding van het oordeel en daarom voor u geen plaats, maak dat gij wegtrekt”.

De Farizeeën en Sadduceeën werden door Johannes teruggewezen toen zij kwamen om van hem gedoopt te worden. Maar deze menschen kwamen ook niet in den nood van hun hart, omdat zij leefden voor het naderende oordeel. Zij kwamen juist als menschen, die overtuigd waren, dat zij in zichzelf alle reden hadden om voor het oordeel niet te vreezen en die nu meenden recht te kunnen laten gelden op het zegel van dat vrij-zijn-van-het-oordeel.

In het oordeel zullen er velen zijn, die, als de poort is gesloten, op de poort bonzen en in doodelijken angst schreeuwen: „Heere, Heere, doe ons open, laat ons binnen”, terwijl de Heere antwoorden zal: „Weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt”.

Maar — dat zijn juist menschen, die bij hun leven nooit de vrees voor het oordeel kenden; die in oppervlakkigheid, zonder zich aan de belofte vast te klemmen, zonder den strijd van het geloof te strijden, zich hadden wijsgemaakt, dat zij natuurlijk zouden binnengaan.

Maar nergens staat er, dat een mensch, die ziende zijn zonden en verschrikt door het naderende oordeel, in den angst van zijn hart tot God de toevlucht neemt, wordt afgewezen.

Integendeel; telkens zien wij, dat de schrikkelijkheid van het oordeel wordt gebruikt om het hart te breken en den zondaar tot God uit te drijven.

Als Christus in zijn gelijkenissen even den sluier wegslaat en ons een blik geeft op de duisternis, het vuur, den dorst, die daar zullen heerschen in het verderf; als Hij ons teekent de bittere ontgoocheling van die menschen, die, terwijl zij gemeend hadden binnen te zullen gaan, in het beslissende moment zich zien buitengesloten, wat doet Hij dan anders, dan door den schrik des oordeels de menschen tot bekeering te bewegen, hen er toe te brengen, dat zij, terwijl het nog tijd is, de toevlucht nemen tot de ontfermingen Gods?

Profeten en apostelen hebben de bazuin van het oordeel laten klinken; niet slechts om de menschen bang te maken, maar om hen door de vrees tot God uit te drijven.

„Wij dan wetende den schrik des Heeren, bewegen de menschen tot geloof”. 2 Corinthen 5:11.

Ik weet het wel, het klinkt zoo logisch: „als de mensch alleen uit vrees voor het oordeel tot God komt, dan blijkt daaruit nog geen bekeering, geen berouw, geen lust tot goede werken; dan is hij nog

een natuurlijk, zelfzuchtig mensch, dan mag hij niet hopen op het heil des Heeren”.

Maar dat is theologische systematiek, die niet klopt op de levende werkelijkheid.

Ik zou daar een andere redeneering tegenover kunnen zetten; op deze wijze: „De mensch, die, bij het naderen van den dood, zijn zonden voor zich ziet oprijzen en nu bang wordt voor het komende oordeel, en uit den nood, die dan over hem komt, de toevlucht neemt tot den Heere, toont daarmee, dat hij zijn schuld ziet, het recht Gods erkent en dus — dat hij bekeerd is”.

Maar dat wil ik niet doen.

Want daardoor geef ik weer aan die twijfelende ziel gelegenheid om een tegenredeneering op te zetten en weer te beginnen met „als” en „maar”.

Al dat redeneeren komt tenslotte hier op neer, dat men den grond der zekerheid wil leggen op iets, dat men in zichzelf bevindt te zijn. En dat kan nooit, dat geeft nooit vastheid.

Als er onder mijn lezers zijn, die met deze moeilijkheid te worstelen hebben, dan heb ik hun dit alléén te zeggen:

„Als bij het zien van uw zonden, de angst voor het oordeel zich van u meester maakt, ga dan nooit uzelf bekijken en vragen hoe gij nu precies innerlijk gesteld zijt.

Maar geef u dan rekenschap van de belofte van vergeving en leven, die God u reeds in den doop bevestigende en verzegelde.

Ga dan tot God en zeg: „O, mijn God, ik ben zoo bang als ik zie op mijn zonden, als ik denk aan het oordeel. Maar, Heere, Gij hebt mij toch beloofd, dat Gij mij in Christus de zonden vergeeft, het oordeel van mij afwendt? Nu dan Heere, op die belofte vertrouw ik, daaraan klem ik mij vast. En nu weet ik, dat Gij mij niet terug stoeten zult. Want de Heiland zelf heeft het gezegd, dat wie tot Hem komt, Hij dien niet zal uitwerpen. Zoo, leg ik dan de vrees van mij af, in de zekerheid, dat het oordeel mij geen kwaad zal kunnen doen; hoe een groot en boos zondaar ik ook ben, hoe duizendmaal ik het verderf al heb verdiend”.

Arme topper. Ga toch naast David staan en zeg: „Straf mij niet in uw toorn, kastijd mij niet in uw grimmigheid” en geloof, dat Uw Vader, naar Zijn belofte, met Zijn Hand u de poort van het verderf voorbij zal voeren, en binnenleiden in de vriendelijke landouwen van het eeuwige leven, waar Gods rivieren ruischen, waar Gods velden groenen, waar vrede en verkwikking is onder Zijn oog, in de nabijheid van Christus, Die voor u, groote, booze zondaar het oordeel droeg, honger en dorst, duisternis en eenzaamheid heeft geleden, opdat de Heere uw Herder en geleide zou kunnen zijn.

D. v. D.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN

hulpman.

Maandag 27 October '47. Hedenavond werd hier door enkele vroegere leden van de A.-R. Kiesvereniging een nieuwe kiesvereniging in 't leven geroepen, die zich noemde: „Gereformeerde kiesvereniging Schrift en Belijdenis”.

Aanleiding tot deze oprichting was een vergadering van de A.-R. kiesvereniging te Helpman op Woensdag 23 Oct l.l. waar, volgens de overtuiging van de oprichters, overduidelijk bleek, dat 't verbreken van den broederband in de kerk, het onmogelijk maakt, samen met de brekers van dien band, op te roepen tot terugkeer naar Schrift en Belijdenis, ook in de politiek.

Het voorloopig bestuur van de nieuwe vereniging is als volgt samengesteld: Voorzitter de heer G. D. VOS; Secretaris de heer K. C. KAMMINGA, Van Houtenlaan 8; Penningm.: de heer C. de VRIES, Van Starckenborghstraat 20 b.

Om inlichtingen en verdere contacten te leggen wende men zich tot den Secretaris.

Amice frater.

Thans vermeet ik mij U iets te vertellen van wat ik vond in het orgaan van de gereformeerde studentenorganisatie: Libertas et Veritate, van welk orgaan een vriendenhand mij enkele nummers, thans die van Augustus-September j.l. en October, deed toekomen.

Nu is dit voor mij een gewaagd ondernemen, want ik miste een universitaire opleiding en leerde het studentenleven bij ervaring niet kennen.

De studentenwereld heeft altijd iets heel apart en dult minder goed kritiek van buiten af. Binnen eigen kring is zij er heel gul en eerlijk mee, dat blijkt mij uit haar orgaan.

En ook elke reunist, die dus een gewoon — zij het ook buitengemeen geleerd mensch — werd, heeft een

zeer zwakke plek in zijn hart voor het vroegere studentenleven en is licht geneigd tot mij te zeggen: waar bemoeit U zich mee?

Allicht is het studentenleven thans echter wat anders dan toen Kneppelhout zijn studententypen en hun verachting voor de philistines teekende, en zelfs zal men daar een Flanor, het sympathieke type bij uitnemendheid, voor Kneppelhout althans, niet meer zoo ontmoeten.

Ik heb een opleiding als onderwijzer gehad en dan zelfs niet eens in normaalschool of kweekschoolverband, dus hoofdelijk, zoo op mijn eentje of hoogstens met zijn tweetjes. En de meester gaf les in alle vakken. Het was zeker gebrekkig, maar het werd eenigszins vergoed door het feit, dat die meester een zeer wijs man was.

Ik lees in „Libertas et Veritate”, dat de studentenpers ook door wanproducten wordt ontsierd. Beschiedelijk meen ik, dat dit moeilijk ontkend kan worden.

Ook jonge menschen plegen, ondanks alle officiële en niet-officiële jeugdzorg met rijkssubsidie, wel eens dwaasheden te zeggen.

En voorheen meende men, dat dit gevaar vooral voor onderwijzersverbanden zou bestaan. Ik had in mijn jonge jaren onder de studenten een goede kennis, die placht te zeggen: kijk eens mijn jongen, julie wordt gevoed met halve, wij met heele wetenschap.

Ook de laatstgenoemde schijnt echter voor malligheden niet te behoeden.

Toch ergerde ik mij vaak aan wat den onderwijzers werd verweten.

Zelfs in Kramers woordentolk, die juist wij, die geen Grieksch en Latijn leerden, telkens nodig hadden.

Daar stond: pedant: d.l. verwaand, schoolvossig. En pedanterie: schoolvossige, aanmatigende verwaandheid; belachelijke neiging om alles te minachten dan wat men zelf kent en uitoeft.

Nu — pak maar aan.

En nog erger werd het, als men mij vriendelijk voorhield, dat er onder de honderd schoolmeesters slechts één wijs was.

Nu wat ouder geworden en de tegenwoordige wereld aanzien, meen ik, dat dit percentage nog niet zoo ongunstig moet geacht.

Mijn leermeester zei echter: te gunstig mijn jongen, en dan las hij uit de Schrift voor: Romeinen 3 vs 10 e.v.: „daar is niemand rechtvaardig, ook niet één; daar is niemand, die verstandig is; daar is niemand die God zoekt; allen zijn zij afgeweken; te zamen zijn zij onnut geworden; daar is niemand, die goed doet: daar is ook niet tot één toe”.

Maar dan wees hij aanstonds ook op 2 Tim. 3:15: „en dat gij van kinds af de heilige Schriften geweten hebt, die u wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is”.

En hij dacht, dat dit gold voor heel ons leven in alle verbanden, voor tijd en eeuwigheid.

Wij doen waarlijk verstandig overal en altijd dicht bij dat Woord te blijven, en bij de belijdenis der ware kerk, op dat Woord gegrond.

Ik meen dat die raad goed was.

Nu ik U toch wat van mijn opleiding vertel, denk ik meteen aan wat die meester opmerkte over de paedagogiek, waarmee wij thans in nog sterkere mate geplaagd worden dan toen. Paedagogiek, zoo zei hij, is een wetenschap, die elk gewoon verstandig mensch van zelf leert kennen, maar de onderwijzers moeten haar nog uit een boek leeren. En — die paedagogen zijn gemeenlijk de slechtste onderwijzers en opvoeders.

Maar, zoo zei ik dan: die mooie methoden?

Och, mijn jongen, antwoordde hij: die methoden zijn heel fraai, maar het komt op het resultaat aan. Wij hadden thuis een timmerman, die niet eens een maatstok had. Toen hij een deur moest maken, mat hij de hoogte dus: twee kalkbakken, een truffel en twee vingers.

Maar de deur was perfect en fijn afgewerkt.

En nu nog een raad, die mij thans van pas kwam.

Als je ooit recht boos wordt op iemand en gevaar loopt uit te varen, loop dan eerst naar het venster en doe het raam open en dicht of dicht en open, al naar het seizoen.

En keer dan rustig terug.

Dit kwam mij nu net van pas, toen ik bij de lezing van enkele artikelen in „Libertas et Veritate” mijn ergernis soms moeilijk kon bedwingen.

De herinnering aan die les is dan gemeenlijk voldoende.

En zoo hoop ik ook maar, dat, als men in den studenten- of reunistenkring mijn kritiek leest, men niet boos wordt of den neus optrekt voor de stoutheid van dezen „outsider”.

Trouwens, ook al geschiedde zulks wel, een argument is het niet.

En nu dan, na deze al te lange inleiding, het studentenorgaan.

Men wil in de S.S.R. de eenheid bewaren boven de waarheid, en dat is een geweldige fout.

Want staan onze jonge studenten, die volgens dr Popma in hun kring allen mondig zijn, nu zoo vast in hun belijden naar de Schrift, dat zij zonder gevaar allerlei onbekookte wijsheid kunnen verteren?

Het eerste artikel in het nummer van October heeft tot opschrift: Op vaste koers. En dan wordt alle nadruk gelegd op het belijden alleen van den Christus

en gezeg
een leven
Ik gele
aan de v
velen, di
daar —
In het
artikel c
dan heid
het Bijb
ke lijnen
Geluk
lijke teg
nummer
stonds, c
belijden
len bewa
Ik ver
„den eer
sproken
daar gee
Maar
evengoed
hij nogal
Hij he
Oude Te
v a n a
wordt g
stamvad
deze we
Is dat
dan Pyg
Wij wete
Wat i
den Hee
vader.
Want
Dit is
denken
sprak, d
mer kwa
prof dee
heeft Ez
zoo: die
koeien i
zes maar
Maar
och, wa
school m
En hij
en conso
Dat a
met hu
door de
Zulke
verband
band op
ben zoo
komen?
Ik kor
en misb
Ik het
ik menig
mogelijke
Hij anl
de Wijsb
verbande
elk bevo
lijdenis
dat verb
Maar
belijden
naast al
moge wa
in die k
zwoeren
aan het
als wij o
der kerk
moedig
kerk heb
getreden
Elk we
den wil
drukking
Zoo ki
lijke con
doet mis
aanslag
zeker, m
nimmer
rect. Zij
zorgt ni
— d.w.z.
vervuller
opnieuw
Wat n
haast ee
tijdperke
Zijn Wot
Dr P
voorbeek
De ons
zijn klas
lijk geza
schoolve
ten geldi